

Bi aholku zoro

Euskal Elkargoko arloetako arduradunak hautatzean, abilki ibili da Jean-René Etxegarai presidentea, inplikatur egitasmoaren kontra zirenak, baita lekua utziz abertzale etiketadunei ere –ez soberarik halere, hogeita lauatatik bost baitira EAJkoa kontatuz gero– eta hizkuntza politikaren komisioren buru dugu Beñat Arrabit.

Detalle pipertsu bat: filtratu da Peio Claverie-ri ziotela proposatu lehen intentziotan eta honek kargua ukatu. Pena eman dit kontuak: gogorazten baitu hainbatetan abertzaleei karguen asumitzeko prestutasun eza leporatu zaiela eta neke zait ulertzea gaia “pizuzko hautetsi” bati ematea egokiagoa litzatekeelako aitzakia. Dena dela, ez da harrizkoa horrelako misioaren aitzinean dudatzea. Hizkuntza politikarekin euskaltzaleak zorrotz eta aurkariak tole egonen direlako. Gainera, ez badabil, euskaldunengatik izanen da. Ez da partida goxoa datorrena eta EAJko Arrabitek ez du Ajuria Eneko sostengu paternala aski izanen aurrera egiteko, baina ontsa inguraturik eta zorrotz jokatur, aitzina baizik ez dezake egin.

Aholku ematekotan, hau oroitaraziko nioke: gaur (politikari) erdaltzaleak dira mugatzen gaituztenak. Azken urteetan Iparraldeko gizartearen parte inportantea mobilizatu bada hizkuntzaren ezagupenaren alde, aurkakoen parte handia da: tratatzen duena, kontra egiten nahiz futitzen dena. Halaber multzo honek ordezkari andana ditu Elkargoa-ren karguetan, nahaskeriatan zailduak. Oroitu: euskararen eskumena Elkargoa bere gain hartu egunean berean, parte hartzaileetarik batzuk “Frantzian gaude” hegiaraka kexatu ziren, kide batzuek hitzartzea euskaraz egitea galdetu zutenean. Dudarik gabe, emendatuko da joera, logikoki: diru publiko gehiago bideratuko da, hizkuntzari neurri gehiago hartuko eta orokortuko lurralde mailan,

Bea Salaberri

IDAZLEA
@beatxo

Antton Olariaga

araz! Amets soil hau aski da frantximentak mehatxatuak sentitzeko.

Kexatzen dena mehatxatua sentitzen baita, baztertua izateaz, zerbait galtzeaz, bere botere jakobinoa ez aplikarazteaz. Etorkizun hurbilean euskararen hizkuntza politika garatuko balitz, guk irabazi baina jende horiek ez lukete deus galduko. Baina hori ez dakite. Adibidez, Hegoaldean lan munduan burutzen diren erabilera plangintzetan, arrakastaren baldintzetarik bat da lortzea planetik kanpo direnak ere integra daitezten, plana beraiena ere egin dezaten, horretan rol bat ukan. Erdaldunak, euskaraz ez eginik ere, bat egiten badu planteamenduarekin ez du ondotik oztopatzen dinamika. Horrela, irabazle sentitzen direlako, lortzen da euskaldunak ez marjinatzea.

Politika berriak definitzean, funtsezkoa iruditzen zait gizartearen parte hori desaktibatzen estrategiak eta diskurtsoak pentsatzea. Arrabiti opa diot asmatzea finki jokatzeko eta ororen inplikatzeko euskararen planean, Hegoaldean bere kideek sekulan lortu ez dutena hots, bestela mugaren haraindian bezala eternalak izanen direlako eztabaidak, antzuak eta ziklikoak. Halere, horrek ez du erran nahi hartuko diren neurriak negoziatu behar direnik, gutxiago egitea onartu behar denik, baizik eta desberdinki bideratu behar dela, kreatiboa izan argudiaketan.

Ondotik, hasian hasi, euskalduntzat bezala, kakinarazten gaituzten erdaldun traumatikoentzat TELP ikastaro bereziak apailatuko nituzke. Frustratzeaz gain, higitzen baikaituzte betiko aurpegi eta sermoiekin. Egin diezaiegun ikasgai bat neurri: ikas dezaten ez panikatzen, aurreiritziak baztertzen, komunikazioan ahalegintzen. Hori ere lantzen da eta! Eta beharrezkoa ere da, euskaldunak deskomplexatzea, akuilatzea bezainbat, aukerak biderkatzea bezainbat. ■